

Vader pikte in Nederland de kinderbijslag in

Schrijver Arnon Grunberg heeft zijn intrek genomen in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 3 in een serie.

Refika, een Turkse vrouw die op dertienjarige leeftijd naar Nederland is gekomen, heeft voor me gekookt. In haar keuken zitten we op hoge stoelen aan een tafel die het midden houdt tussen eet-tafel en bar.

„De soep is heerlijk”, zeg ik.

„Wat is het voor soep?”

„Turkse noedelssoep”, zegt ze.

„Vertel nog wat over je vader”, zeg ik.

Ik heb een foto van Refika's vader gezien, een man met een snor en melancholieke ogen die wegge- lopen lijkt te zijn uit een film van

Fellini waarin hij de ober in een strandtent in Rimini speelde.

„Hij verft zijn snor soms”, zegt Refika. Ze eet geconcentreerd. De servetjes naast de soepkom zijn een stuk keukenrol, maar wel netjes opgevouwen.

„Mijn vader werkte in een antiekfabriek in Zeist. Met de crisis in '86 werd hij ontslagen en dat was meteen zijn laatste baantje. Daarna heeft hij alleen nog in koffiehuisen gezeten. Soms zijn de koffiehuisen dicht, dan gaat hij naar de moskee. Nu zit hij veel thuis.”

Wat is een antiekfabriek? Ik besluit het niet te vragen. Ik spreid mijn stuk keukenrol uit over mijn schoot.

„Mijn moeder wilde naar Nederland komen maar mijn vader hield het tegen. Elke zomer zei hij: 'Volgend jaar.' Op een gegeven moment heeft ze met een oom die

kon schrijven een brief aan de Sociale Verzekeringsbank geschreven: dat mijn vader de kinderbijslag inpikte en dat ze die maar

Met Grunberg in de vinexwijk

rechtstreeks naar haar rekening in Turkije moesten overmaken. Zes maanden ontving mijn vader geen kinderbijslag, toen liet hij zijn familie overkomen. Niet allemaal, daar was geen plaats voor. Daarom is mijn moeder met de jongste

kinderen gekomen en ik ben met mijn zussen in Turkije bij mijn grootouders gebleven.”

Refika schept dolma's op.

Er liggen zeker dertig dolma's op mijn bord. Op het bord van Refika liggen er hooguit tien.

„Een zus is het langst gebleven, helemaal alleen in Turkije. Dat heeft ze mijn ouders altijd kwalijk genomen. Ze is een beetje het buitenbeetje van de familie geworden. Ze heeft alleen maar gestudeerd, nu is ze aan haar derde studie bezig, geesteswetenschappen in Utrecht. Ze heeft een Turks-Nederlands woordenboek geschreven. Ze heeft geen vriend, niemand is goed genoeg, ze wil zich niet binden en ze vertelt ons nooit iets. Een keer waren we haar kwijt en toen was ze in Rusland aan het rondreizen. Gül heet ze, je moet haar maar eens googelen.”

(wordt vervolgd)

nrc handelsblad

18 juni 2009